

Modlitba za časů korony

Mnozí z někdejších zástupů a dnešních jednotlivců ztrácejí v posledním velikonočním týdnu dřívější jistotu a víru v sebe sama. Ten sice umí to a ten zas tohle, a všichni dohromady - udělají moc anebo nic?

Od Popeleční středy, kdy nastává čtyřicetidenní předvelikonoční čas provázený pokáním a půstem, se mnohé věci dějí a mnohé se dít přestaly. Ten umí šít roušky a ten zas oděvy do zamořeného prostoru. Ten míchá dezinfekce a ten zas slouží hodiny navíc v nemocnici. Hasič nehasí požáry, ale problémy, které si s ohněm příliš nezadají. Učitelé učí, jak se Komenskému nezdálo, běžci běhají, pejskaři venčí psy a maminky děti. Policisté pomáhají a chrání, prodavači prodávají, kdo nemá zásoby nebo barvy na šňoření příbytků, nakupuje. Celé Česko maluje, zdobí vejce, plete pomlázky a vaří. Zvolená vláda vládne národu a herci v prázdných hledištích hrají svým divákům. A opravdu se zdá, že všichni dohromady uděláme nejvíc! Spolu to přece zvládnem!

Určité bezčasi v časech korony mnohé z nás vede do neplánované samoty a duchovní obrody. Někdo hledá naději třeba v bibli nebo v přímém přenosu z povinně opuštěného kostela. Někdo hledá ve vyhledávací zapomenuté slovo „pokání“, protože právě teď je čas se zamýšlet, je čas se podřízovat, je čas se obávat. Mnozí to máme nějak podobné a přesto jiné než ten druhý. My, kdo jsme zvyklí, modlíme se. Ano, už konečně se modlíme i za jiné, nám zcela neznámé a neprověřené. A to nám ještě v době masopustního veselí byly víceméně lhostejné zprávy o utrpení a prohrách v jiných částech světa. Ano, my, kteří jsme zvyklí, vyslali jsme ve vhodné chvíli cílený povzdech směrem k nebi, protože je přece tak křesťanské myslet na lidstvo v nesnázích. Nejsme všichni stejní, někomu je bližší košile od Boretiiho než čínský kabát. Jako z udělání zrovna já patřím mezi inertní lidský druh, který si spíš náhodně než uvědoměle vzpomene třeba na požárem ohrožené protinožce nebo prosí za nenarozené děti, když už i kamení pláče nebo když média nemají lepší zprávy. Proto jsem nejraději, když zbytky mého soucitu zatřese někdo viditelný, hmatatelný, čitelný a důvěryhodný. Pak se připojím a spolu to zvládnem.

Ráda o sobě prohlašuji, že trvale žiju s Bohem a pro Boha. Je to ale pravda, když stejně upřímně přiznávám, že modlitby, zvláště ty přímluvné, neodpustitelně flákám?

Neodpustitelně?

Dnes je Velký pátek, dva tisíce dvacet let opakující se čas, po který je nám všem permanentně k dispozici spása a odpuštění hříchu. Jediným a zároveň dostačujícím předpokladem k dosažení je důvěra a přijetí toho, kdo odpustit chce, odpustit může a odpuštění nabízí. Škoda, že visí na kříži.

Anebo nevisí?

Moji přátelé a sousedé zadělávají nedostatkové droždí do nedostatkové mouky a nechávají kvasit, aby byly mazance. Jiní radostně uvítali otevření obchodů s barvami, mašlemi, květinami. Ti zdatnější uvážlivě devastují lesoparky a zahrady, aby získali zelené haluzky, kvetoucí kočky a proutky na dvoumetrovou pomlázku, jejíž zaručeně hygienický rozměr naplňuje vládou usnesený rozestup mezi útočníkem a obětí.

U mě doma i v duši panuje už bezmála čtyřicet dní bezčasi ticha, díky a naděje ve vzkříšení Krista a s ním celého světa. Proč mě to letos obzvlášť tak bere?

Ve svých meditacích a úvahách jsem totiž dospěla k poznání, že bych nedokázala označit člověka nebo národ, který si zaslouží jen špetku toho, co nám časy korony vzaly nebo daly. Pořád marně

pátrám, kdo rozdává karty. Možná ho nevidím, protože se rád schovává za špatně průhledným štítem nebo v ochranném oblečku. Pravděpodobná je i jeho schopnost přeměňování a převtělování, nečekané ukrývání se a objevování. Po čtyřiceti dnech od znamení popela mě přestává bavit hledat něco a někoho, kdo nebo co za to může nebo kdo či co nás zachrání před zlými viry. Naopak si stále víc uvědomuju svou zakrnělou schopnost sklonit tvrdou šíji, pokleknout na nečistý zemský povrch a pozvednout z něj toho nejmenšího, kterého mívám nejméně dva metry před očima.

Dokážu něco takového? Dokážeme to my všichni spolu? Stále jasněji vidím, že si za všechno můžeme sami. Můžeme si za dobré i zlé. Bůh, který se kvůli našemu přežití nechal v lidském těle ukřižovat, už udělal opravdu všechno. On to sám se sebou dokázal, silou lásky zvítězil nad smrtí a marností. Silou lásky umožňuje vzkříšení a zcela nový život v nových podmínkách odpuštění a naděje. Tak proč se nezastavit, neomluvit, nepoděkovat a nevykročit lepším směrem?

Jen s Tebou to dokážeme, Otče náš! Vždyť život věčný pro každého z nás může začít právě dnes.

Delicie Nerková

Velký pátek 2020